

Чему толики жал за јаком демократском опозицијом? Шта би то „јаких“ 124 њих могло више да уради у парламенту него што може садашњих 93? Мисли ли ико да би оних жељених 124 били уједињена опозиција и да већина међу њима не би кокетирала са Победником и нудила своје добре услуге? Законе, резолуције и сличне одлуке доноси већина у Парламенту и сасвим је свеједно колико је велика та већина. А Победнику двотрећинска већина није потребна још дуго. Није ваљда луд да после овакве победе саставља двотрећинску већину и мења Устав. Нови устав – нови избори. А ти нови избори неће донети тако лак плен као ови, јер ће тада гласачи ваљда већ схватити да ли стварно живе боље или су још једном лаковерно поверовали у шарену лажу.

Друго, да ли ико од СПС очекује да буде опозиција? Та партија је већ двадесетак година власт или у противприродном блуду са влашћу (осим пар година после 2000. кад су се умирили, да не би били почишћени заједно са њиховим дотадашњим вођом). НДС, са Микијем Ракићем на челу колоне, тешко да може да буде опозиција свом безбедносном партнеру. Странке мањина, по природи своје егзистенције, гледају да се умиле режиму не би ли изборили неко додатно право за своје нације. Остаје ДС. Али, иако су на старој адреси, они су као јавно предузеће у перманентном реструктурирању. Нису још ни нову личну карту карту (тј. сопствени идентитет) направили.

Постизборна грозница и "нада која побеђује искуство"

Пише: Милан Живковић
среда, 26 март 2014 08:06

